

Hồi 543

Động Đình xuân sắc

Hoàn Huyền đứng hạn đăng cơ, đại xá thiên hạ, cải niên hiệu Vĩnh Thủy, gọi tên nước là Đại Tấn. Y phong Tư Mã Đức Tông làm Cố Bình Vương, truy tôn phụ thân Hoàn Ôn thành Tuyên Vũ hoàng đế, tế miếu xưng Thái tổ.

Khi Hoàn Huyền quay về Kiến Khang, tin tức truyền đến, Khoái Ân đại phá Thiên Sư quân, chém chết Từ Đạo Phúc trên chiến trường, Lưu Tuân bằng vào võ nghệ kinh người, một mình chém giết vượt trùng vây chạy trốn, không biết tung tích.

Tin này lập tức chấn động Kiến Khang, đối với Hoàn Huyền thì vô cùng bất lợi, nhưng lại khiến cao môn Kiến Khang thay đổi cách nhìn với Lưu Dự, cho rằng gã tuy cùng Hoàn Huyền triển khai tranh đấu sinh tử, vẫn chú ý đại cục, toàn lực trừ tặc bình loạn.

Tin xấu liên tiếp truyền về, Lưu Dự sau khi Hoàn Huyền xưng đế, phát hịch thư truyền bá khắp nơi, kêu gọi thảo phạt Hoàn Huyền, tuyên cáo Mao Tu Chi đã bình định Ba Thục, đang phát binh về Giang Lăng. Gia Cát Trường Dân thì sách động binh biến, đoạt lấy Lịch Dương. Nghĩa quân Lương Hồ đã cắt đứt giao thông hai đường thủy, bộ Ba Lăng, toàn lực công đánh, chỉ vài ngày nữa là chiếm được Ba Lăng.

Hịch thư đương nhiên được viết bởi ngòi bút thần diệu của cao thủ văn chương Lưu Mục Chi, mục đích là chế nhạo hành động xưng đế của Hoàn Huyền, khiến y mất mặt không nhìn được nữa. Hoàn Huyền dưới con thịnh nộ quả nhiên trúng kế, hạ lệnh Ngô Phủ Chi và Hoàng Phủ Phu toàn lực công đánh Quảng Lăng và Kinh Khẩu.

Cao môn Kiến Khang cũng không yên ổn, vào cùng một ngày, Lý Thục Trang lưu thư bỏ đi, ngữ điệu tuy ôn nhu uyển chuyển, không đánh mất phong phạm của Thanh đàm nữ vương, nhưng trong ngôn từ chỗ chỗ hiển thị bất mãn với Hoàn Huyền, rằng y chỉ mới đến Kiến Khang, chưa có cải cách, đã bộc lộ dã tâm soán triều đoạt vị, còn tiêu xài hoang phí buông thả dục vọng, chính lệnh không ổn định, khiến nàng cảm thấy rất thất vọng và hổ thẹn đối với cao môn Kiến Khang, sau này tất cả nghiệp vụ trong tay, toàn bộ do người bạn thân Nhậm Thanh Thị xử lý.

Ba người Tiều Tung, Tiều Phụng Tiên, Tiều Noãn Ngọc và một số lớn thủ hạ, cũng cùng lúc được báo không thấy tung tích, khiến Hoàn Huyền càng thêm có ý hãi sợ, lại không biết làm thế nào.

Trước lúc Hoàn Huyền quay về Kiến Khang, Yến Phi và Đồ Phụng Tam sau khi thông báo cho Vương Hoằng liền ly khai Kiến Khang, đến Quảng Lăng tìm Lưu Dụ, mới biết Lưu Dụ đã lãnh binh đi Giang Thừa, vội đuổi theo để hội hợp cùng gã. Đuổi đến cách bờ bắc Giang Thừa năm mươi dặm, cuối cùng bọn họ đã bắt kịp Lưu Dụ.

Ba người gặp nhau, đương nhiên vô cùng mừng rỡ.

Ngay khi mặt trời xuống núi, bốn người Lưu Dụ, Tống Bi Phong, Đồ Phụng Tam và Yến Phi rời khỏi doanh trại bí mật trong rừng, lên gò đất nhỏ gần đó nói chuyện.

Lưu Dụ hỏi Yến Phi tình hình chính xác của Tạ Chung Tú, Yến Phi tuy không muốn nói đến chuyện này nhất, nhưng lại không thể không nói thẳng, làm cho tâm tình của bọn họ đều trở nên trầm trọng.

Đồ Phụng Tam an ủi: "Sinh tử hữu mệnh, nếu ông trời tàn nhẫn như thế, ai cũng không thể làm gì được, chúng ta chỉ biết tận lực mà làm, xem xem có thể xoay chuyển hay không".

Tống Bi Phong tràn trề hy vọng: "Ta vẫn cho rằng Tiểu Phi nghĩ ra cách dùng tâm dược trị tâm bệnh là phương pháp hiệu quả nhất, hy vọng chúng ta có thể trước khi bệnh tình tôn tiểu thư tệ hơn thì kịp thời trở lại Kiến Khang".

Yến Phi nhìn Lưu Dụ hỏi: "Phải chăng vì bệnh tình của tôn tiểu thư khiến Lưu huynh cải biến cả kế hoạch tác chiến?".

Lưu Dụ gật đầu nói: "Có thể nói như thế. Bất quá việc này hết sức cổ quái, khi ta và các huynh đệ nghiên cứu cải biến chiến lược, trong đầu ta như có linh quang lóe sáng, khiến ta nhận ra được chiến lược lấy thủ làm công không phải là chiến lược đúng, chiến lược tốt nhất vẫn là tốc chiến tốc quyết, nhân khi lòng người Kiến Khang bất ổn, phát động toàn diện tấn công Kiến Khang".

Đồ Phụng Tam nói: "Mỗi lần có chiến dịch trọng đại, Lưu soái lúc nào cũng có kỳ mưu làm người khác bất ngờ, nhưng lại thu được hiệu quả kỳ diệu, thật muốn không tin Lưu soái là chân mệnh thiên tử cũng không được".

Lưu Dụ cười khổ thốt: "Chao ôi, chân mệnh thiên tử... chân mệnh thiên tử lại thế sao? Hà! Suýt chút nữa quên hỏi các người, 'Đảo Trang đại kế' có phải đã thành công rồi?".

Giương mặt dày dạn của Đồ Phụng Tam đỏ lên.

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: "Phát sinh chuyện gì?".

Đồ Phụng Tam lúng túng cười gượng đáp: "Không có gì, bất quá hành động đã bị thủ tiêu".

Ánh mắt nghi hoặc của Lưu Dụ và Tống Bi Phong đồng thời chuyển sang chỗ Yến Phi.

Yến Phi thoải mái giải thích: "Tình huống hoàn toàn ra khỏi tầm tay nhưng lại có thành quả kinh người, chúng ta không những đạt được tất cả mục tiêu, Đồ Đương gia còn chiếm được tấm lòng của mỹ nhân nữa".

Lưu Dụ và Tống Bi Phong nghe thế ngơ ngẩn nhìn ta, ta nhìn người, tựa như hiểu mà cũng không hiểu.

Đợi Yến Phi giải thích rõ, Lưu Dụ mừng rỡ nói: "Cung hỉ Phụng Tam, đây là tin tức tốt nhất ta nghe được".

Đồ Phụng Tam nói: "Ngàn vạn lần chó nên cười ta 'sắc không mê người mà là người mê sắc'. Sẵn đây nói với lão ca người, sau khi công hãm Kiến Khang, ta sẽ cùng Tiểu Phi ly khai, trở lại Biên Hoang Tập, tận lực hành động cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi".

Lưu Dụ ngớ ngẩn thốt: "Cái này... ôi! Cái này... ta phải nói thế nào chứ?".

Đồ Phụng Tam cười khở: "Ta làm vậy là tốt cho người, sợ đến lúc gặp Hoàn Huyền, không kiềm được lửa giận mà giành quyền giết hấn với người. Lưu soái thật không phải là bằng hữu, còn hay nói mọi người là huynh đệ, nhưng lại luôn giấu ta quan hệ với Đạm Chân tiểu thư".

Lưu Dụ thống khổ trong lòng, chán nản nói: "Phiền não của huynh còn chưa đủ nhiều sao? Được rồi! Cứ để Hoàn Huyền cho ta! Ta bảo đảm không khiến huynh thất vọng".

Tống Bi phong nói: "Hiện tại Ma môn đã nhận thua, làm cho thực lực Hoàn Huyền giảm mạnh, không trấn áp nổi cao môn Kiến Khang, chúng ta nên lợi dụng tình thế này thế nào đây?".

Đồ Phụng Tam gằn giọng: "Ta đã sai người tung tin, nói Hoàn Huyền hạ độc giết Hoàn Xung, chỉ cần cao môn Kiến Khang có một người tin hoặc sinh ý nghi ngờ, đã đủ để làm dao động sự giúp đỡ của cao môn Kiến Khang đối với Hoàn Huyền, hà huống không còn người nào có sức ảnh hưởng như Lý Thục Trang đứng ra nói tốt cho hấn".

Lưu Dụ mừng rỡ nói: "Phụng Tam chọn thời gian rất chính xác, không những có thể ảnh hưởng cao môn Kiến Khang, còn có thể trực tiếp đả kích sĩ khí Kinh Châu quân, bởi vì Hoàn Xung trong lòng Kinh Châu quân, cũng như Huyền soái trong lòng Bắc Phủ binh, đều có địa vị thần thánh bất khả xâm phạm, sức ảnh hưởng của bọn họ tuyệt không vì không còn tại thế mà bị suy giảm".

Hai mắt Đồ Phụng Tam tỏa ra ngọn lửa thù hận, trầm giọng nói: "Chuyện Xung soái bị Hoàn Huyền hại chết, cuối cùng đã được người Ma môn chứng thực, vì thế chúng ta chỉ là nói

rõ chân tướng cho thiên hạ xem, đem chuyện Khuông Sĩ Mưu cung cấp độc vật cho Hoàn Huyền, lại bị Hoàn Huyền giết người bịt miệng, cho đến thủ đoạn hạ độc Xung soái của Hoàn Huyền đều phơi bày rõ ràng, chỉ cần là người có đầu óc, lập tức biết lời đồn này không phải bịa đặt không có cơ sở, mà là căn cứ trên sự thật”.

Yến Phi hỏi: “Hiện giờ tình hình địch nhân thế nào?”.

Lưu Dụ trầm giọng: “Tình hình địch nhân tại Giang Thừa hoàn toàn nằm dưới sự giám thị nghiêm mật của ta, nhất cử nhất động đều không qua khỏi mắt ta. Sáng hôm qua, một nhánh ba ngàn quân tiên phong địch đã từ Giang Thừa hành quân dọc bờ sông, mục tiêu chính là Kinh Khẩu”.

Đồ Phụng Tam hỏi: “Lưu soái phải chăng chuẩn bị phục kích nhánh quân tiên phong này?”.

Giương mặt tươi cười của Lưu Dụ tràn đầy sự tin tưởng, từ từ nói: “Ta lại tham lam hơn một chút, Phụng Tam cho rằng có làm được không?”.

Đồ Phụng Tam cười nói: “Mưu kế do Lưu soái chúng ta nghĩ ra, làm sao có thể không tiến hành được? Nói như thế, mục tiêu mà Lưu soái muốn tập kích, là quân chủ lực đi sau của địch nhân rồi”.

Tống Bi Phong nhíu mày thất: “Binh lực chúng ta liệu có quá yếu không?”.

Yến Phi nói: “Trong chiến tranh, nhân tố ảnh hưởng thắng bại rắc rối phức tạp, chỉ cần có thể nhằm trúng chỗ yếu hại của địch nhân, ít có thể thắng nhiều, yếu có thể thắng mạnh, vì thế Phù Kiên mới thất bại trong trận Phì Thủy. Hiện tại nhánh quân này của chúng ta đã thành kỳ binh, cũng làm ta nhớ đến chiến dịch Tham Hợp pha, Tiểu Khuê đánh tan mấy vạn đại quân của Mộ Dung Bảo”.

Hai mắt Lưu Dụ sáng lấp lánh: “Ta mười phần tin tưởng, có thể thắng chắc trận này. Tin ta đi, nội trong mười ngày, chúng ta sẽ có thể tiến vào Kiến Khang, ngày tàn của Hoàn Huyền cũng không còn xa đâu”.

oOo

Cao Ngạn đẩy cửa tiến vào khoang thuyền của Doãn Thanh Nhã trên Kỳ Binh hiệu, Doãn Thanh Nhã đang ngồi trên ghế kê sát cửa sổ, ngắm cảnh đêm Động Đình hồ ngoài cửa sổ.

Nghe tiếng mở cửa, nàng quay đầu lại mỉm cười ngọt ngào với hắn.

Cao Ngạn vươn mình, sau đó ngồi xuống bên kia bàn, than: "Trình công đến thật hay, việc gì cũng có lão hồ ly này đề ra chủ ý. Còn chưa kể với nàng, Yến Phi từng đem toàn bộ gia tài của ta đi đánh bạc với lão, kết quả thua sạch. Khà! Thế sự thật rất khó nói, lúc đó làm sao nghĩ được mọi người sẽ thành huynh đệ? Bất quá có vài chuyện lại có thể dự liệu được, khi ta lần đầu nhìn thấy Nhã nhi, liền biết Nhã nhi và ta là một đôi trời sinh, thiên lôi có đánh cũng không thể phân chia".

Doãn Thanh Nhã khịt mũi nói: "Bớt khoác lác đi, lúc đó ta thấy người đứng là đáng ghét! Một tên vô lại tự nhận phong lưu, ánh mắt nhìn người ta như muốn nhào tới ăn tươi nuốt sống vậy. Hi! Vì sao da mặt người lại dày như thế chứ? Không biết ta chán ghét người sao?".

Cao Ngạn nhún vai: "Từ lúc nào nàng mới bắt đầu có tình cảm sâu sắc với ta, khó mà tự thoát thế? Ta rất có hứng thú muốn biết".

Doãn Thanh Nhã chống tay vào eo mắg: "Ai đối với người tình cảm sâu sắc, khó mà tự thoát? Thấy tên quỷ đầu to người thì có".

Cao Ngạn cọt nhả chọc: "Thấy quỷ đầu to? Phải đến Biên Hoang Tập mới thấy sao. Khà! Tình cảm sâu sắc vẫn là tình cảm sâu sắc, chuyện đó không giấu được ai, lúc ta hôn cái miệng xinh xinh của Nhã nhi đã biết rõ rồi!".

Doãn Thanh Nhã lúng túng, gò má đỏ rần, đưa tay bịt tai nghiêng giọng: "Không nghe! Không nghe! Sau này không nghe người nói nữa".

Cao Ngạn nhảy lên, chuyển đến trước mặt nàng, ngữ khí phóng đảng: "Không muốn nghe ta nói, thì không thể buông tay, thời cơ chín mùi đến rồi! Sướng muốn chết được". Liền đó đưa tay nắm lấy vai thơm của Doãn Thanh Nhã, đối mặt với nàng, chuẩn bị cúi xuống hôn.

Doãn Thanh Nhã bỏ tay khỏi tai, hai tay muốn ngăn cản sự tấn công của Cao Ngạn, thế nhưng dù võ công nàng cao cường ra sao, thân thể lúc này vẫn cứ yếu đuối vô lực, muốn phản kháng cũng không có sức.

Cao Ngạn tóm lấy hai bàn tay nàng, môi tiếp tục xâm phạm, đang lúc say đắm không thể tách ra, thì vang lên tiếng gõ cửa.

Cao Ngạn ngàn vạn lần không tình nguyện bị phá bĩnh, Doãn Thanh Nhã thì chải vuốt chỉnh trang lại mái tóc rối loạn, tránh bị người nhìn ra chỗ sơ hở, nhưng không thể khiến hai mang tai đỏ hồng phục hồi vẻ tinh oanh tuyết bạch như vốn có.

Cao Ngạn thở sâu mấy hơi, mới kéo cửa phòng ra.

Trác Cuồng Sinh đứng ngoài cửa, trách: "Làm gì lâu như thế mới mở cửa, còn cho rằng người đã ra ngoài rồi".

Tiếp đến lão nhón đầu nhìn qua vai Cao Ngạn, rồi cười rú lên: "Hiếu rồi! Đích xác là suýt nữa xảy ra chuyện".

Doãn Thanh Nhã vô cùng xấu hổ, mắng: "Lão mắc dịch, đồ xấu xa!".

Cao Ngạn hầm hè: "Nếu lão không có lý do chính đáng để gõ cửa, ta sẽ đập cho lão một trận đáng đời".

Trác Cuồng Sinh dùng vai hất vai xông vào phòng, ung dung nói: "Ta chưa từng làm chuyện gì mà không nắm chắc. Đóng cửa cho lão tử".

Cao Ngạn không làm gì được lão, tức tối đóng cửa lại, nhìn lại thì thấy đã bị Trác Cuồng Sinh chiếm mất ghế ngồi, chỉ đành dựa cửa mà đứng.

Trác Cuồng Sinh nói: "Tin mới nhất, Ba Lãng phát sinh chuyện kỳ quái".

Doãn Thanh Nhã và Cao Ngạn nhất thời quên mất việc truy cứu lão không mời mà đến, Cao Ngạn ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện kỳ quái gì đây?".

Trác Cuồng Sinh nhàn nhã nói: "Nghe báo Chu Thiệu đột nhiên không biết đi đâu, khiến binh tướng Ba Lãng quân tâm đại loạn".

Cao Ngạn ngạc nhiên: "Chúng ta lại không có làm thịt Chu Thiệu, hắn làm sao có thể đột nhiên biến mất chứ?".

Trác Cuồng Sinh nói: "Chuyện này e rằng chỉ có Chu Thiệu mới biết, bất quá địch nhân đích xác từng lục soát toàn thành, vẫn không tìm được tên khốn đó".

Doãn Thanh Nhã không nói, cặp mắt tròn xoe sáng lên.

Cao Ngạn hoài nghi: "Hay là Chu Thiệu giả trá, muốn dụ chúng ta công đánh Ba Lãng?".

Trác Cuồng Sinh nói: "Thế nhưng bắt đầu từ hoàng hôn, Kinh Châu quân ở Ba Lãng đã chỉnh lý hành trang, ở tư thế chuẩn bị rút khỏi Ba Lãng, chuyện này không thể lừa người được".

Cao Ngạn nói: "Thật có quái sự thế sao? Làm cho người ta không thể hiểu nổi".

Doãn Thanh Nhã hỏi: "Tình hình bên Giang Lãng thế nào?".

Trác Cuồng Sinh nói: "Cho đến lúc này, vẫn chưa nhận được tình báo của quân thủy lục Kinh Châu từ Giang Lãng nam hạ, hại chúng ta mất công chờ đợi".

Cao Ngạn hỏi: "Rốt cuộc phát sinh chuyện gì chứ?"

Trác Cuồng Sinh nói: "Phải xem Kinh Châu quân tại Ba Lăng liệu có phải thật sự rút lui hay không, chuyện này không thể lừa người được. Nếu là sự thật, liền chứng minh Chu Thiệu đúng đã chuẩn rồi. Tên khốn này thấy tình thế không ổn, Giang Lăng quân lại không chịu đến cứu viện, càng hiểu được chúng ta tuyệt không chịu tha cho hắn, vì thế tranh chạy trước".

Cao Ngạn hỏi: "Chúng ta nên làm sao?"

Trác Cuồng Sinh tự nhiên nói: "Đương nhiên là yên lặng xem biến động, toàn diện giới bị, đề phòng địch dùng kế trá, cũng chuẩn bị tốt để tùy lúc tiếp thu Ba Lăng".

Doãn Thanh Nhã kêu lên: "Không!".

Hai người ngạc nhiên nhìn nàng.

Hai mắt Doãn Thanh Nhã nhiệt lệ chảy dài, thê thiết nói: "Ta phải đích thân chặt cái đầu thú của Chu Thiệu xuống".

Cao Ngạn và Trác Cuồng Sinh nghe nói đưa mắt nhìn nhau, biết nói bất kỳ lời phản đối nào, nàng cũng không cho vào tai. Thế nhưng dưới tình thế không rõ ràng hiện nay, muốn truy đuổi Chu Thiệu không biết đã trốn đi bao xa, là hành vi tuyệt không sáng suốt.

Cao Ngạn háy mắt với Trác Cuồng Sinh, ý muốn lão rời đi.

Trác Cuồng Sinh hiểu ý nói: "Chỉ cần là đề nghị của Thanh Nhã, chúng ta nhất định sẽ ủng hộ, hiện tại ta lập tức đi chuẩn bị". Nói rồi đi liền.

Cao Ngạn đến trước mặt Doãn Thanh Nhã, gọi: "Nhã nhi...".

Doãn Thanh Nhã cắt ngang lời hắn: "Người không cần khuyên ta, khuyên cũng không có tác dụng, ta nhất định phải báo thù cho sư phụ và Hắc đại ca, người không giúp ta, ta cho dù một mình cũng phải đi".

Cao Ngạn nhức đầu vô cùng, hỏi: "Nhã nhi còn nhớ chuyện nàng theo ta đi cầu tình với Giang bang chủ, xin nàng ta bỏ qua cho Thiên thúc chứ?"

Doãn Thanh Nhã ngơ ngác hỏi: "Chuyện đó có quan hệ gì?"

Cao Ngạn than: "Đương nhiên có quan hệ rất lớn. Hai quân giao chiến, đều không từ thủ đoạn, sử dụng bất cứ chiêu thức gì, thậm chí dùng nội gián nằm vùng, chỉ cần có thể đả kích đối thủ hữu hiệu là có thể dùng được. Nằm vùng đương nhiên khiến bên mắc lừa thống hận, thế nhưng bọn chúng cũng là phụng lệnh hành sự, đối với bên ra lệnh cho hắn, không những không phải là phản tặc, mà là đại công thần".

Doãn Thanh Nhã không vui hỏi: "Người muốn nói gì đây?"

Cao Ngạn nói: “Ta muốn nói chính là, Chu Thiệu chỉ là tên lâu la, kẻ đầu sỏ gây tội không phải là hấn, mà là Hoàn Huyền”.

Doãn Thanh Nhã giận hỏi: “Thế nhưng nếu không phải Chu Thiệu bán đứng sư phụ, sư phụ làm sao bị hại chứ?”.

Cao Ngạn nói: “Thanh Nhã có thể đứng ở một góc độ khác để nghĩ xem, Chu Thiệu chỉ là bị người khác điều khiển, là một bộ phận trong sách lược của địch nhân, chúng ta không mắc lừa hấn mà xuất binh tấn công, dẫn đến toàn cục rối loạn”.

Doãn Thanh Nhã cảm phần nói: “Nói tóm lại, người chính là không chịu đi cùng ta. Được rồi! Ta một mình đi tìm Chu Thiệu tính sổ”.

Cao Ngạn đau khổ nói: “Đương nhiên không phải như thế, nếu Nhã nhi thật muốn đi, ta thế nào cũng sẽ đi cùng Nhã nhi”.

Doãn Thanh Nhã nhìn hấn, hỏi: “Người nói nhiều như thế làm gì?”.

Cao Ngạn cười khổ nói: “Bởi vì ta không muốn cừ hận cái biến hoàn toàn Nhã nhi, ta càng không muốn tay nàng vấy máu bấn”.

Doãn Thanh Nhã ngây ngốc, lộ ra thần sắc suy nghĩ.

Cao Ngạn đưa tay áo lên chùi nước mắt cho nàng, nhẹ nhàng nói: “Nếu sư phụ nàng và Hác đại ca chết mà biết được, nhất định không bằng lòng nhìn thấy trong lòng Nhã nhi tràn đầy cừ hận. Tiểu Bạch Nhạn là con chim vui vẻ nhất mà! Biển rộng trời cao là để cho nàng bay lượn, cuộc sống phải là thoải mái như thế. Như vậy sư phụ nàng và Hác đại ca mới có thể cười tươi dưới chín suối. Chúng ta đương nhiên không thể tha cho Hoàn Huyền, bắt được Chu Thiệu cũng không thể hạ thủ lưu tình, nhưng chuyện nhỏ không nhìn sẽ làm loạn kế lớn, chúng ta cần phải lấy đại cục làm trọng, không cần khiến huynh đệ đi mạo hiểm, hiện tại Kinh Châu quân không đánh mà lui, là tình huống lý tưởng nhất. Mai này Lưu Dụ thống nhất phương Nam, huynh đệ Lương Hồ và bách tính người người có ngày an lạc, như thế mới không phụ kỳ vọng của sư phụ và Hác đại ca đối với nàng”.

Doãn Thanh Nhã nghe nói trầm mặc suy nghĩ.

Cao Ngạn kiên quyết nói: “Nhã nhi nếu vẫn muốn truy sát Chu Thiệu, Cao Ngạn ta quyết không lùi bước”.

Doãn Thanh Nhã đột nhiên nhào tới, hai tay choàng ôm cổ Cao Ngạn, áp mặt vào má Cao Ngạn, run giọng kêu: “Cao Ngạn!”.

Cao Ngạn nhũn lòng, kêu lên: “Nhã nhi! Ta có thể vì nàng mà làm bất kỳ chuyện gì”.

Doãn Thanh Nhã nói: “Người ta thế nào cũng nghe theo người”.

Cao Ngạn hỏi: “Vậy đi hay là không đi đây?”.

Doãn Thanh Nhã cắn vào vai hấn, nói: “Tiểu tử chết bầm! Người ta đều nghe theo lời người, còn hỏi gì nữa chứ”.

Cao Ngạn hớn hở, lại nóng ran trong lòng, chỉ hận biết rõ Trác Cuồng Sinh đang chờ kết quả hấn khuyển nhủ Doãn Thanh Nhã, nếu đợi đến sáng mai mới nói với lão, đã không hợp tình càng không hợp lý. Hấn thầm thở dài một hơi, nói: “Đợi ta đi tìm lão Trác điền nói mấy câu, sẽ quay lại nói chuyện với nàng”.

Doãn Thanh Nhã thủ thủ nói: “Nhã nhi mệt rồi! Chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon”.

Cao Ngạn buông nàng ra, nhìn nàng đi đến cái giường nhỏ xinh xắn, nghe rõ hai quả tim đập kịch liệt, nhất thời quên hết cả trời đất.

Doãn Thanh Nhã mặc hấn cứ tự mình nằm lên giường, cặp mắt xinh đẹp nửa nhắm nửa mở, mặt ngọc giống như bị lửa đốt vừa hồng vừa nóng, thần thái mê hoặc đến cực điểm.

Cao Ngạn hôn phớt môi thơm của nàng, kéo mền lên đắp cho nàng, nói: “Ta sẽ nhanh quay lại”.

Doãn Thanh Nhã “ừ” một tiếng.

Cao Ngạn lưu luyến không nổi bước đến cửa khoang, đến trước cửa chợt nghiêng răng, không phải là đẩy cửa bước ra, mà là cài then cửa lại.

- o O o -